

11- Eğer ölümü öldürüp zevali dünyadan izale etmek ve aczi ve fakrı...

İşte ey tembel nefsim! Beş vakit namazı kılmak, yedi kebari terk etmek, ne kadar az ve rahat ve hafiftir. Neticesi ve meyvesi ve faydası ne kadar çok, mühim ve büyük olduğunu, aklın varsa bozulmamış ise anlarsın. Ve fışk ve sefahete seni teşvik eden şeytana ve o adama dersin:

Eğer ölümü öldürüp zevali dünyadan izale etmek ve aczi ve fakrı, beşerden kaldırıp kabir kapısını kapamak çaresi varsa söyle dinleyelim. Yoksa sus. Kâinat meşid-i kebirinde Kur'an kâinatı okuyor. Onu dinleyelim. O nur ile nurlanalım, hidayetiyle amel edelim ve onu vird-i zeban edelim. Evet, söz odur ve ona derler. Hak olup Hak'tan gelip Hak diyen ve hakikati gösteren ve nurani hikmeti neşreden odur.

Ey nefsim! Bir an dur ve düşün. Beş vakit namaz... Yedi büyük günahdan sakınmak... Hepsi bu kadar. Ne kadar az, ne kadar hafif, ne kadar yapılabilir şeyler. Buna karşılık vaat edilen netice ne kadar büyük! Ebedî bir hayat, kabir karanlığında nur, mahşer gününde selamet, sonsuz bir saadet...

Ey nefsim! Eğer aklın hâlâ bozulmamışsa, şu basit hakikati anlarsın: Küçük bir zahmet, ama karşılığında sonsuz bir kazanç. Bir tüccar küçük bir sermaye ile büyük bir kazanç elde edecek olsa sevinmez mi? Bir insan az bir emekle büyük bir servet kazanacak olsa gece gündüz çalışmaz mı?

Öyleyse söyle ey nefsim: Bu kadar kârlı bir ticaretten neden yüz çeviriyorsun? Neden geçici bir zevki, ebedî bir saadete tercih ediyorsun? Birkaç dakikalık gaflet için sonsuz bir kazancı tehlikeye atmak aklın işi midir? Biraz düşün... Çünkü bu ticaretin kazancı **ebediyettir**.

Ey nefsim! Bu dünyada insanı günaha çağıran sesler hiç eksik olmuyor. Bazen sokakta, bazen ekranda, bazen bir arkadaş meclisinde, bazen de insanın kendi içinde... Hep aynı davet: "Bir şey olmaz." "Herkes böyle yaşıyor." "Bir kereden ne çıkar?" "Hayatın tadını çıkar."

İnsanı dışarıdan çağıranlar da var, içeriden dürtenler de var. İşte o anda durup şunu sormak lazım: "Eğer ölümü öldürmenin bir yolunu biliyorsanız söyleyin. Eğer dünyadan zevali

kaldırarak, ayrılıkları yok edecek bir çare varsa anlatın. Eğer insanın aczini ve fakrını ortadan kaldırarak bir kudretiniz varsa gösterin. Eğer kabir kapısını kapatacak bir güç sizde varsa konuşun.” Yoksa susun!

Çünkü ölüm var. Ayrılık var. Kabir var. İnsan acizdir, fakirdir. Bunları inkâr etmekle ortadan kaldırmak mümkün değildir. Eğer arkamdaki **ecel aslanını** öldürebiliyorsanız, önümde kurulmuş olan **ölüm darağacını** kaldırabiliyorsanız; şu kalbimde kanayan **acz ve fakr yaralarına** hakikî bir merhem sürebiliyorsanız ve beni bu **ebedî yolculuktan** tamamen kurtarabiliyorsanız... o zaman gelin, oturalım; sizin dediğiniz gibi eğlenelim.

Fakat bunların hiçbirini yapamıyorsunuz. Ne ölümü durdurabiliyorsunuz, ne zamanı geri çevirebiliyorsunuz, ne de kabir kapısını kapatabiliyorsunuz. Bir insanın ömrüne bir dakika eklemeye gücünüz yetmezken, onu ebedî hayatını tehlikeye atmaya çağırıyorsunuz.

O hâlde bu boş davetleri bırakın. Çünkü hakikat şudur: **Arkamda ecel koşuyor, önümde kabir bekliyor ve önümde uzanan yol ebediyet yoludur.** Böyle bir yolculuğun ortasında insanın en büyük ihtiyacı eğlence değil, hakikati bulmak ve o hakikatin nuruyla yürümektir.

Öyleyse gel ey nefsim... Kâinatın gürültüsünü bırak. Günaha çağırınların seslerini değil, Kâinatın içinde yükselen o büyük sedayı dinle.

Şu koca âlem bir **mescid-i kebir** gibidir ve onun içinde **Kur’ân kâinatı okuyor.** Her varlıkla konuşuyor, her hâdiseye hakikati anlatıyor.

Gel onu dinleyelim. Onun nuru ile nurlanalım. Onun hidayetiyle yürüyelim. Onu dilimize vird edelim. **Evet, söz odur ve ona derler. Hak olup Hak’tan gelip Hak diyen ve hakikati gösteren ve nurani hikmeti neşreden odur.**